

ರಹಸ್ಯ ಸುಳ್ಳುಗಳು ವಾಸುಕಿ ಸುಬ್ಬರಾವ್ ರವರ ನಾಟಕ

ಪಾತ್ರಗಳ ಪರಿಚಯ:

ಸಿಂಧು: ಮಹಿಳಾ ಶಿಕ್ಷಕಿ

ವಿಕ್ರಮ: ಶಿಕ್ಷಕ, ಸಿಂಧು ಪತಿ

ಶಂಕರಜ್ಜು: ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ವಿಕ್ರಮರ ಜೊತೆ ವಾಸಿಸುವ ವಯಸ್ಸಾದ ವೃದ್ಧ

ಕೆಂಚ: ಸೇವಕ

ಲಕ್ಕಪ್ಪ: ವಯಸ್ಸಾದ ಕಥೆಗಾರ

ಸರ್ಪಂಚ್: ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ

ಹಿರಿಯರು #1, #2: ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು, ಪ್ರಾಸಿಕ್ಯೂಷನ್ ತಂಡದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ

ಹಿರಿಯರು #3, #4: ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು, ಸರ್ಪಂಚ್ ಜೊತೆ ತೀರ್ಪು ನೀಡುವವರು

ಮಕ್ಕಳು (4): 5 ರಿಂದ 8 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಗಂಡು/ಹೆಣ್ಣು

ರಾಮಾಚಾರಿ: ವೈದ್ಯ

ಮೋನಪ್ಪ: ಜನರನ್ನು ಸಮ್ಮೋಹನಗೊಳಿಸಬಲ್ಲ ಮಂತ್ರವಾದಿ

ದೃಶ್ಯ 1

ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಮಕ್ಕಳ ಗುಂಪೊಂದು ಓಡಿಬರುತ್ತದೆ. ಅಜ್ಜನ ಮುಖವು ಅರಳಿ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊರಸೂಸುವಂತೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಗೊಂದಲಗಳು ಮಾಯವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ವಿಕ್ರಮನು ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಶಂಕರಜ್ಜನ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಕನ್ನಡಕ ಮತ್ತು ಅವನ ಬೋಳು ನೆತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸಿಂಧು ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ.

ಸಿಂಧು: ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ. ವಿಕ್ರಮ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ನಿಮಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೇ? (ಶಂಕರಜ್ಜನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಮಕ್ಕಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ ಅಜ್ಜ? ಒಂದು ವಾರ ನೀವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ.

ಮಗು #1: ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ಶಂಕರಜ್ಜು?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ನಾನು ನಾನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಮಕ್ಕಳು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿಲ್ಲದ್ದರೆ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು #2: ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಅಜ್ಜ?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ಅದು ಸುಂದರವಾದ ಸ್ಥಳ. ಎಲ್ಲಾ ಮರಗಳಿವೆಲ್ಲವೂ ರುಚಿಕರವಾದ ಹಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ.

ಮಗು #3: ವಾಹ್! ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ಹೌದು, ಒಂದು ಮರದಲ್ಲಿರುವ ಮಾಗಿದ ಚಿನ್ನದ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮರವಿದೆ. ಅದರ ಕಾವಲುಗಾರರು ದಿನವಿಡೀ ಅದನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಾರೆ.

ಮಗು #2: ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ಕಾವಲುಗಾರರು ಕೊಳದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವಾಗ ನೀವು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು. ನೀವು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕೀಳಬಹುದು... ಹಿಮಾಲಯದ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಯಂತೆ ತಂಪಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮಗು #3: ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಕೊಡುತ್ತೀರಾ?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ನೀವು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದು. ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳು, ಧೂಮಕೇತುಗಳು ಮತ್ತು ಉಲೈಗಳು... ಆಕಾಶವೇ ಮಿತಿ... ಆದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ.

ಮಗು #2: ಏನು?

ಶಂಕರಜ್ಜು: ನೀವು ಬೀಜಗಳನ್ನು ಉಗುಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪಾದಗಳ ಕೆಳಗೆ ಇರುವ ಭೂಮಿಯು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಉಗುಳಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಸುಡುತ್ತದೆ.

ಸಿಂಧು: ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಲು ಏನಾದರೂ ಮಾರ್ಗವಿದೆ ಅಜ್ಜ?

ಮಗು #3: ಹೇಗೆ ?

ಸಿಂಧು: ನೀವು ಪ್ರತಿ ಬಾರಿ ಸೂರ್ಯನ ಬೀಜವನ್ನು ಉಗುಳಿದಾಗ, ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ನಂದಿಸಲು ತಕ್ಷಣವೇ ಚಂದ್ರ ಬೀಜವನ್ನು ಉಗುಳುತ್ತೀರಿ, ಅಷ್ಟೇ!

ಮಗು #2: ನಾವು ಹತ್ತು ಬೀಜ ಉಗುಳುತ್ತೇವೆ.

ಸಿಂಧು: ಹತ್ತು ಬೀಜ ಏಕೆ?

ಮಗು #2: ಏಕೆಂದರೆ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರನಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನು.

ಸಿಂಧು: ಓಹೋ ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತ... ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಇದೆ.

ಮಗು #1: ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ನಿನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಜ್ಜ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಅದು ಚಿಕ್ಕ ಸ್ಥಳ. ನೀವು ವೃದ್ಧನಂತೆ ಕೂರಬೇಕು.

ಮಗು #1: ನಾವು ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಸಿಂಧು, ನಾವು ಈ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬಹುದೇ?

ಸಿಂಧು: ಇಲ್ಲ, ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಮಗು # 2: ನೀವು ನಮಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತೀರಾ ಅಜ್ಜ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವು ಕೊಳೆಯಬಹುದು. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕು?

ಮಗು # 1: ನನಗೆ ಮೂರು ಸೂರ್ಯಗಳು ಬೇಕು.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಮೂರು? ಮೂರು ಏಕೆ?

ಮಗು # 1: ಒಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಜೆಗೆ.

ಮಗು # 2: ನನಗೆ ಹಾಲಿನ ಬುಟ್ಟಿ ಬೇಕು.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ನೋಡಬೇಕು ... ರೈಲ್ವೆಗಳು ಸರಕು ಸಾಗಣೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಶುಲ್ಕ ವಿಧಿಸಬಹುದು.

ಮಗು#3: ನನಗೆ ರಾಹು ಮತ್ತು ಕೇತು ಬೇಕು.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಅದು ಕಷ್ಟ, ಅವರು ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಂಬೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಾರೆ... ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದರೆ...

ಮಗು#1: ಅಜ್ಜ... ನೀನು ಹೋಗುವ ಮೊದಲು... ನೀನು ಸಾಯಬಹುದೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಇವತ್ತು ಬೇಡ... ನಾನು ತುಂಬಾ ದಣಿದಿದ್ದೇನೆ.

ಮಗು#2: ಅಜ್ಜ, ದಯವಿಟ್ಟು... ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ದಯವಿಟ್ಟು...

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಸರಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸವಿದೆ.

[ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಶಂಕರಜ್ಜ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಕುತೂಹಲ ಮತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರುತ್ತಾರೆ]

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ) ಅಜ್ಜ! ಅಜ್ಜ!

ಸಿಂಧು: ಓ ದೇವರೆ! ದಯವಿಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ ಅವನು ನಿನೊಂದಿಗೆ ಬದುಕಿ ಆಟವಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಮಕ್ಕಳ#1: ಇಲ್ಲ, ಅಜ್ಜ ನೀವು ಸಾಯಬೇಕು.

ಸಿಂಧು: ಏಕೆ?

ಮಗು#2: ಏಕೆಂದರೆ...

ಮಗು#3: ನೀವು ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ.

ಮಗು#1: ನೀವು ದುಷ್ಟ...ನೀವು ಜನರನ್ನು ಕೊಂದು ಉಪಾಹಾರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ಸಿಂಧು: ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ!

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ) ಶ್! ಅಜ್ಜ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ...ಅವನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬೇಡಿ. (ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಿರುಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಸುತ್ತಲೂ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಶಂಕರಜ್ಜನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿರ್ಜೀವವಾಗುತ್ತವೆ. ನಂತರ ಅವನ ಕರುಳುಗಳು, ತಲೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದರ ನಂತರ ಒಂದರಂತೆ, ಅವನ ದೇಹದ ಭಾಗಗಳು ಮರಗಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಅವನ ಉಸಿರಾಟ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ, ಕೊನೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಂಕರಜ್ಜನ ಸಾವು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದೆ. ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಅಜ್ಜ ಚಿರಕಾಲ ಬದುಕಲಿ!

ಮಗು#1: ಅಜ್ಜ ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು#2: ಅಜ್ಜ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಆಟವಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು#1: ಅಜ್ಜ ನಮಗೆ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತರುತ್ತಾನೆ?

ಮಗು#2: ಅಜ್ಜನನ್ನು ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ.

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗೂಡಿ, ಅಳುತ್ತಾ) ಅಜ್ಜ ಹಿಂತಿರುಗಿ. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡಬೇಡಿ. ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಯಲು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ವಿಷಾದವಿದೆ.

[ಶಂಕರಜ್ಜನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಜೀವದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ... ಅವನಿಗೆ ಕಚಗುಳಿ ಇಡುತ್ತಾರೆ.. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಜ್ಜ ಸತ್ತ ದೇಹದಂತೆ ನಿರ್ಜೀವ. ಮಕ್ಕಳು ನಿರಾಶಗೊಂಡಂತೆ, ದುಃಖಿತರಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ದುಃಖದಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುತ್ತಾರೆ... ಅವರು ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಲ ಭಾಗದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸಿಂಧು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ವಿನೋದದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲುಗಾಡಿಸಿ ಕಚಗುಳಿ ಇಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಜೀವನದ ಯಾವುದೇ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ]

ಸಿಂಧು: (ಸ್ವಲ್ಪ ನಡುಗಿ) ಅಜ್ಜ, ನೀವು ಇದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ? ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ನಾನೂ ಕೂಡ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.. (ಶಂಕರಜ್ಜನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಗಳಿಲ್ಲ). ನೀನು ಈಗ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತೇನೆ.

[ಮಕ್ಕಳು ಬಹುತೇಕ ಬಲಭಾಗಕ್ಕೆ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಗಳಿಲ್ಲ. ಸಿಂಧು ಮೇಜಿನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದು, ಎರಡು ಲೋಟ ನೀರು ತಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾಳೆ... ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಗಳಿಲ್ಲ. ವಿಕ್ರಮ ಈಗ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾನೆ

ವಿಕ್ರಮ: ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ?

ಸಿಂಧು: ನನಗೆ ಖಚಿತವಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಜ್ಞ ಸತ್ತಿರುವುದು.

ವಿಕ್ರಮ: ಸತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ಹೌದು. ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?

ವಿಕ್ರಮ: ಇದು ಮೊದಲ ಬಾರಿಯಲ್ಲ.

ಸಿಂಧು: ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ವಿಕ್ರಮ: ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಅವರು ತಾವೇ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅವರೇ ಆಗುತ್ತಾರೆಯೇ... ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಶ್! ಮೌನ! ದೇಹವು ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟುತ್ತಿದೆ.

[ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಾಗ ಇಡೀ ವೇದಿಕೆ ಮೌನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಶಂಕರಜ್ಞ ನವಜಾತ ಶಿಶುವಿನ ಗೋಳಾಟವನ್ನು ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತವೆ. ಮುಂದಿನ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸತತವಾಗಿ, ಅವನು ನವಜಾತ ಶಿಶುವಿನಿಂದ... ತೆವಳುವ ಶಿಶುವಾಗಿ... ಹುಡುಗನಾಗಿ... ಯುವಕನಾಗಿ... ವಯಸ್ಸಿನಾಗಿ... ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ವೃದ್ಧನಾಗಿ... ಅವನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಂಕರಜ್ಞನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸಂತೋಷದ ಕಿರುಚಾಡುತ್ತಾ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಅಜ್ಜನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮುಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಾರೆ]

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ) ನಮ್ಮ ಶಂಕರಜ್ಞ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶಂಕರಜ್ಞ: ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಶಂಕರಜ್ಞನಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೇ ಸಾಯುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡಲಿಲ್ಲವೇ?

ಮಗು #1: ಹೌದು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಯಾರು?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ನಾನು ಅವನ ಹೊಸ ಅವತಾರ...ಭ...ಭ...

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ) ಅಜ್ಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಹೆಸರು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಭ...ಭಾ...ಭಾಸ್ಕರಜ್ಞ.

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ) ಭಾಸ್ಕರಜ್ಞ! ಭಾಸ್ಕರಜ್ಞ!

ಮಗು #1: ಆದರೆ ನಮಗೆ ಈ ಹೆಸರು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಶಂಕರಜ್ಞ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದೇ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕರೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ಭಾಸ್ಕರಜ್ಞ.

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ) ಶಂಕರಜ್ಞ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾನೆ! ಶಂಕರಜ್ಞ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬದುಕಲಿ!

[ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಘೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಪರಿಸ್ಪರ್ಶದ ಬಲಪಂಥೀಯ ಮೂಲಕ ವೇದಿಕೆಯಿಂದ ಹೊರನಡೆದರು, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಜಪಗಳು ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಮಸುಕಾಗುತ್ತವೆ]

ಸಿಂಧು: ಆಹ್! ನನಗೆ ನಿರಾಳವಾಯಿತು. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಮೂರ್ಖರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಅಜ್ಜ. ನೀವು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆರೆಯುತ್ತೀರಿ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ನೀವು ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೀರಿ! ಆ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿದೆ... ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ನೀವು ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮೇಲ್ಮಾವಣಿಯ ಕೆಳಗೆ ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದೆವು... ನೀವು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊಸಬರು ಅಲ್ಲದೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತದವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ... ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ... ದಿನಾಂಕವಿಲ್ಲ... ಹೆಸರಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ಮರಣಶಕ್ತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು, ನೀವು ಎಲ್ಲಿದ್ದೀರಿಮತ್ತು ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವುದೇ ಸುಳಿವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಅಪರಿಚಿತರನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದೆ... ನಾನು ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳೆ... ಆದರೆ ವಿಕ್ರಮ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಚಲನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿದನು. ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಬಯಸಿದನು. ಅವನು ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಶಂಕರಜ್ಞ! ಈ ಹೆಸರು ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ನೀವು ಅನಾಥರೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ನೀವು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ... ನೀವು ನಮಗೆ ಓಡಿಹೋದವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿದ್ದೀರಿ.

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಆಶ್ರಯ ಯಾರು...? ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದವರು ಯಾರು...?

ಸಿಂಧು: ಅಜ್ಜ... ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿರುವ ಘಟನೆ ವಿಷಯಗಳು ನಿಮಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೇ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಏನು...?

ಸಿಂಧು: ನಿಮಗೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ನೆನಪಿಲ್ಲವೇ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗುವುದು ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹುಡುಗ.

ಸಿಂಧು: ನೀನು ಏನಾಗಿದ್ದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲೂ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ಕುಟುಂಬವಿದೆಯೇ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

[ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಓಡುತ್ತಾ, ಅವನ ಕಿವಿಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಗಂಟಲಿನ ಕೆಳಗೆ ದೊಡ್ಡ ಊತವಿದ್ದು, ಅವನು ಓಡುವಾಗ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದೆ. ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ವಿಕ್ರಮ ವಿನೋದದಿಂದ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆ]

ಸಿಂಧು: (ಕೆಂಚನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಯಾರು? ಅವನು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?

ಕೆಂಚ: ಅವನದು ತುಂಬಾ ದುಃಖದ ಕಥೆ ಅಮ್ಮ.

ಸಿಂಧು: ಏನಾಯಿತು?

ಕೆಂಚ: ಅವನು ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಥೆಗಾರ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿ. ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ಹಿಂದಿನ ಅವನ ಮತ್ತು ಅವನ ಕುಟುಂಬದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಥೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನಾವು ಅವನನ್ನು ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು... ಒಂದು ದುರದೃಷ್ಟಕರ ದಿನದವರೆಗೆ...

ಸಿಂಧು: ಏನಾಯಿತು?

ಕೆಂಚ: ಅವನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ, ಅವನು ತನ್ನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪಾಪ!

ಸಿಂಧು: ಬಡವ.

ಕೆಂಚ: ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನು ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆಪಡುತ್ತಾ ಅವರಿಂದ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ನಂತರ ಅಜ್ಜಿಯರು ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕಣಕುತಿದ್ದರು. ಅವನು ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದಿನಗಳಿಗೆ ಸಿಹಿ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು... ಕಳಪೆ... ಅವನು ಮೂಕನಾದಾಗಿನಿಂದ ಅವನ ಶ್ರವಣವು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಅವನು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ.

ಸಿಂಧು: ಅವನು ತನ್ನದೇ ಆದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ

ಕೆಂಚ: ಅವನು ತನ್ನ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅದು ನನಗೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ?

ಸಿಂಧು: ದಯವಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಕೆಂಚ. ಅವನು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ನಾವು ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತೇವೆ.

ಕೆಂಚ: ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಮ್ಮ. ಆದರೆ ನಾನು ಭರವಸೆ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. (ಕೆಂಚ ಬೀದಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದು ಕಿರುಚಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ) ಲಕ್ಕಪ್ಪ, ಲಕ್ಕಪ್ಪ. ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ. ಸಿಂಧು ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.

[ಲಕ್ಕಪ್ಪ ತನ್ನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂಜರಿಕೆಯಿಂದ, ಅವನು ಕೆಂಚನೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಧು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ]

ಸಿಂಧು: ನೀನು ಹೇಗಿದ್ದೀಯಾ ಲಕ್ಕಪ್ಪ? ನಿನಗೆ ಹೊರೆಯಾಗಲು ನಾವು ನಿನಗೆ ಯಾವುದೇ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಹೊರಗೆ ಕಥೆಗಳಿಲ್ಲ, ದಯವಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ. (ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಇವರು ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಪತಿ ವಿಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಇವರು ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಶಂಕರಜ್ಜು, ಇವರು ಈ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅಚ್ಚಮೆಚ್ಚು. [ಲಕ್ಕಪ್ಪ ವಿಕ್ರಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವನು ಶಂಕರಜ್ಜನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವನು ಇಡೀ ದೇಹವು ಆಘಾತದಿಂದ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕೆಂಚ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ.] ಏನಾಯಿತು? ಅವನು ಹಾಗೆ ಏಕೆ ಓಡಿಹೋದನು?

ವಿಕ್ರಮ: ಅವನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ನೋಡಿರಬಹುದು. ಬಹುಶಃ ಅವನಿಗೆ ಶಂಕರಜ್ಜು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು.

ಸಿಂಧು: ಆದರೆ ಆ ಭಯ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

ವಿಕ್ರಮ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ, ಮಡಿಕೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಹಿಂದಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದ ಹೊರತು ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಿಂಧು: ಇಲ್ಲ ವಿಕ್ರಮ. ಅದು ಅಜ್ಜನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ಈಗಾಗಲೇ ದುರ್ಬಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿಂದಿನದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದಾರೆ.. ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅಷ್ಟೇ.

ವಿಕ್ರಮ: ನೀನು ಸ್ವಾರ್ಥಿ.

ಸಿಂಧು: ನಾನೊಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.

ಶಂಕರಜ್ಜು: (ತನ್ನ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎದ್ದು) ನಾನು ಹೋಗಿ ಯಾರೆಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ಬಡ ಲಕ್ಕಪ್ಪನಿಗೆ ನಾನು ಏನು ಹಾನಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂದು ಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ? ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಇನ್ನಾರಿಗಾದರೂ.....?

ವಿಕ್ರಮ: ನಾಳೆ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಸಿಂಧು: ನೀನು ಕ್ರೂರಿ ವಿಕ್ರಮ. ಇದು ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಬೇಡ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಂಕರಜ್ಜು: ನಾವು ಹೋಗಿ ಲಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರಬಹುದೇ?

[ಕೆಂಚ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆ]

ಕೆಂಚ: ಅವನು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಅಮ್ಮ. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಪಟ್ಟಣದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದೆ. ಅವನು ದೆವ್ವ ಹಿಡಿದವನಂತೆ ಓಡಿದನು.

ವಿಕ್ರಮ: ಹಾಗಾದರೆ ಮಡಿಕೇರಿಗೆ ಹೋಗೋಣ.

[ಸಿಂಧು ಹೋಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ]

ದೃಶ್ಯ 2

[ಗ್ರಾಮ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ದೃಶ್ಯ. ಎರಡು ಹಳ್ಳಿಯ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಸರಪಂಚರೊಂದಿಗೆ ಆಲದ ಮರದ ಸುತ್ತಲೂ ಎತ್ತರದ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಶಂಕರಜ್ಜು ವೇದಿಕೆಯ ಮುಂದಿನ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ, ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ

ಭಯ ಮತ್ತು ಗೊಂದಲ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಸುತ್ತಲೂ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸುಳಿವು ಇಲ್ಲ. ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ವಿಕ್ರಮ ಒಂದೇ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ದೃಶ್ಯ 1 ರ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ. ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇತರ ಇಬ್ಬರು ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ #1 ಪ್ರಾಸಿಕ್ಯೂಟರ್ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು ಮತ್ತು ಹಿರಿಯ #2 ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೆ ಮತ್ತು ಹೊರಗೆ ಕರೆತರುವ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಶಂಕರಜ್ಜನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪೊಲೀಸ್ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿ ಜನರು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೋಪವು ಹೊರಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ]

ಹಿರಿಯ #2: ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿದೆ. [ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜನರು ಎದ್ದು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಾಸಿಕ್ಯೂಷನ್ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯತ್ ಅನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ]

ಹಿರಿಯ #1: ಗೌರವಾನ್ವಿತರೇ.. ಇದೊಂದು ನಂಬಲಾಗದ ಪ್ರಕರಣ. ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಪ್ರಕರಣ ಬಗೆಹರಿಸಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಈ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತೇವೆ, ಅಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ಪುರಾವೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನಾವು ಹಣಗಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಲ್ಲ. ಪುರಾವೆಗಳು ಹಲವು... ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದು. ನನ್ನ ಮೊದಲ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯವರ ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ದಿನದಂದು ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ಪಂಚಾಯತ್‌ಗೆ ತಿಳಿಸಿ. (ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ ವೇದಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ನಾನು ರಾಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆ, ಮನೆಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೆ. ಹತ್ತಿರದ ದರಿಪುರ ಗ್ರಾಮದ ಕೆಲವು ರೈತರು ಕೋಪದಿಂದ ವೃದ್ಧನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ. ಅವರು ನೋಡಿದ ದೃಶ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿದ್ದರು, ಅವನನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮುದುಕ ದುರ್ಬಲನಾಗಿದ್ದನು. ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸುಳಿವು ಇಲ್ಲದ ಯುವ ವಿದ್ಯಾವಂತ ದಂಪತಿಗಳು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ, ಮುಗ್ಧ ಮುದುಕನನ್ನು ನೋಯಿಸಬೇಡಿ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

ಹಿರಿಯ#1: ಈ ಮುಗ್ಧ ಮುದುಕ ಯಾರು?

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: (ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಅದು ಇವನೇ, ಗೌರವಾನ್ವಿತ. ಶಂಕರಜ್ಜ... ಆದ್ದರಿಂದ ಯುವ ದಂಪತಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಕರೆದರು. ಅವರು ಮೂವರು ಮಡಿಕೆರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಯುವ ದಂಪತಿಗಳಾದ ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ವಿಕ್ರಮ ಇಬ್ಬರೂ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಶಿಕ್ಷಕರು... ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಂಕರಜ್ಜ ಇವರೊಂದಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇವರು ಅಜ್ಜನ್ನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಅಜ್ಜನಿಗೆ ನೆಚ್ಚಿನವರು. ಅವರು ಸಹ ಅಜ್ಜನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಇವರಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಇರಲಾರರು.

[ಮಕ್ಕಳು ಬೆಂಚಿನಿಂದ ಹರ್ಷೋದ್ಗಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು, ತಕ್ಷಣವೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಂದ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಕೋಪದ ಕೂಗುಗಳು ಕೇಳಿಬಂದವು]

ಹಿರಿಯ#1: ಎಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ವೃದ್ಧ! ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಏಕೆ ಇವನ ಕತ್ತು ಕೊಯ್ಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪೊಲೀಸ್: ಶಂಕರಜ್ಜನೇ ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ

[ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಹಗರಣವನ್ನು ನೆನೆದು ಭಾರೀ ಆಘಾತದಿಂದ ಕೂಗನ್ನು ಕೂಗಿದರು]

ಹಿರಿಯ#1: (ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಧ್ವನಿ ಎತ್ತುತ್ತಾ) ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ! ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ! ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಗ್ರಾಮದವರೆಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಇಡೀ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದವನು. (ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಪರಿಣಾಮದೊಂದಿಗೆ) ಆದರೆ ಪೊಲೀಸ್ ರವರ ಅವನು!!! ಶಂಕರಜ್ಜ.....!!! ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ನೀವು ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವಿರಿ?

ಪೊಲೀಸ್: ಅದೇ ಸಮಸ್ಯೆ. ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕ್ರೂರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಸುಮಾರು 20 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು... ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಲ್ಲ.

ಹಿರಿಯ#1: ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಇದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು... ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕಾಣುವ ಅನೇಕ ಜನರಿದ್ದಾರೆ.

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಮದುವೆ ಸಮಾರಂಭಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್ ಸಭೆಗಳ ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಅವರ ಹಳೆಯ ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಭಾವಚಿತ್ರಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಜನ್ಮ ಗುರುತುಗಳು ಸಹ ಹೋಲಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ದಯವಿಟ್ಟು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿ. (ಹಿರಿಯ#1 ಕೆಲವು ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸರಪಂಚರಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲವು ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯತ್‌ಗೆ ರವಾನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರು ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ರವಾನಿಸುತ್ತಾರೆ). ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯವರೇ, ಜನ್ಮ ಗುರುತುಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆ?

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ಅವರ ಬೋಳು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮತ್ತು ಅವರ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಇದೆ ನೋಡಿ.

ಹಿರಿಯ#1: ಶಂಕರಜ್ಜ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಪಂಚಾಯ್ತಿಯವರ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡುವಂತೆ ನಾನು ವಿನಂತಿಸಬಹುದೇ, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಸರ್ಪಂಚ್: ಅಪ್ಪಣೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿವಾದಿಯು ಪಂಚಾಯ್ತಿಯವರ ಮುಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. [ಗ್ರಾಮದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯನು ಶಂಕರಜ್ಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಬೆಂಚಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಪಂಚಾಯತ್ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಶಂಕರಜ್ಜನ ನೆತ್ತಿ ಮತ್ತು ಬಲಗೈಯ ಕೆಳಭಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶಂಕರಜ್ಜ ಮತ್ತು ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಅವರು ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಹಲವಾರು ಅನುಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಪಂಚಾಯ್ತಿಯವರು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ]

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ಪುರಾವೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಬಹುದೇ?

ಹಿರಿಯ #1: ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ.

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ನಾನು ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿಲ್ಲ... ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ರಾಣಿ ದಾಖಲೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಪೃಷ್ಠದ ಮೇಲೆ ಗಾಯದ ಗುರುತು ಇರಬೇಕು.

ಹಿರಿಯ #1: ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ: ಹಳೆಯ ವೈರಿಯೊಂದಿಗಿನ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾಯಿತು, ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯವನು ಮೆದುಳಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಗಿ ಸತ್ತನು.

ಹಿರಿಯ #1: ದಯವಿಟ್ಟು ಎರಡನೇ ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲು ನನಗೆ ಅನುಮತಿಸಿ.

ಹಿರಿಯ #1: ಕೆಲವು ಹಳೆಯ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದ ಪೊಲೀಸ್ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಪಂಚ್ ಗೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರು ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ರವಾನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ಪ್ರತಿವಾದಿಯು ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಶೋಧಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವಂತೆ ನಾನು ವಿನಂತಿಸಬಹುದೇ?

ಸರ್ಪಂಚ್: ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ನಾನು ಮರದ ಹಿಂದೆ ಪ್ರತಿವಾದಿಯನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತೇನೆ.

[ಹಿರಿಯ #2 ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಶಂಕರಜ್ಜರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬೆಂಚಿನಿಂದ ಬಲದಿಕ್ಕಿನ ಹಿಂದಿನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು ಮತ್ತು ಸರಪಂಚರು ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೌನ ಆವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬಲಗಡೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಾವು ನಡುಗುವ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಹಿರಿಯ #2 ಶಂಕರಜ್ಜರನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆತರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸರಪಂಚರು ಪಂಚಾಯತ್ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಗಾಯದ ಗುರುತು ಪೊಲೀಸ್ ದಾಖಲೆಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

[ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಹಗರಣದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಆಘಾತದ ಭಾರದಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಲು ಶುರುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. "ಕೊಲೆಗಾರ", "ಆ ದುಷ್ಟರ್ಮಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಕೂಗುಗಳು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ತಮ್ಮ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಟೋಪಿಯನ್ನು ಬಡಿದು "ಮೌನ, ಮೌನ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾರೆ]

ಹಿರಿಯ #1: ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ. ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ನೀವು ಈಗ ಕೆಳಗಿಳಿಯಬಹುದು.

[ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಕಟಕಟೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾರೆ]

ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ನಾನು ಹಾಜರುಪಡಿಸಬಹುದೇ? ಸಿಂಧು ಕಟಕಟೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. (ಸಿಂಧು ಕಟಕಟೆಗೆ ಬಂದು ಹಿರಿಯ #2 ರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವಚನ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ). ಸಿಂಧು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ನೋವಿನ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಈ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಪರವಾಗಿ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕ ದಂಪತಿಯನ್ನು ನಾನು ಗೌರವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಶಂಕರಜ್ಜ, ನಿಮಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತು?

ಸಿಂಧು: ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇದ್ದಾರೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ನೀವು ಅವರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾದದ್ದು ನಿಮಗೆ ನೆನಪಿದೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ಖಂಡಿತ... ಅದು ಬಿರುಗಾಳಿಯ ರಾತ್ರಿ. ಮಡಿಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಭಾವಣಿಯ ಕೆಳಗೆ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದರು. ನಾವು ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನೋಡಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ನೋಡಿ ಒಳಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದೆ. ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು.. ನನ್ನ ಗಂಡನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ದಾವಣಗೆರೆಗೆ ಕರೆತಂದು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರಾದರೂ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರು, ಹಾಗಾಗಿ ಅದರ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವರನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿನ ಮುಗ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕುಟುಂಬದ ಭಾಗವಾಗಿ ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜನಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಾಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ಈ ವೃದ್ಧ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ಶಂಕರಜ್ಜರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಇಡಲು ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಪ್ರತಿದಿನ ನಮಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟವನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ತರುವುದು, ತಕರಾರಿ ತರಲು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಅವರು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಹಿರಿಯ#1: ಯಾರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮದುವೆಯಾದ ಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ ದಾಂಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಜವೇ?

ವಿಕ್ರಮ: ಕ್ಷಮಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನವು ಈ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಸ್ತುತತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು.

ಸಿಂಧು: ಅದು ಸರಿ, ಅದು ನನಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೌದು, ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಕೆಲವು ಹಳೆಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದವು. ಶಂಕರಜ್ಜ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಸಾದವರ ಜಾಗವನ್ನು ತುಂಬಿದರು. ಹೀಗೆ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ಶಂಕರಜ್ಜ ಎಂದಾದರೂ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ಮಾತನಾಡಲು ಏನಿತ್ತು? ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅವರು ಹಲವು ಬಾರಿ ವಾರಗಳವರೆಗೆ ಖಿನ್ನತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಅದರಿಂದ ತಾವೇ ಹೊರಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ನೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಇರುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರು ವಿಚಲಿತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವರ ಮುಖವು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಯಾವುದೋ ನಿಗೂಢ ಮೂಲದಿಂದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ಅವರಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದ ಯಾವುದಾದರೂ ಸನ್ನಿವೇಶದ ನೆನಪಿದೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ... ಅವರ ಮಗಳ ಕೆಲವು ಪ್ರೀತಿಯ ನೆನಪುಗಳು... ಮತ್ತು ಅವರ ಪೂರ್ವಜರ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ.

ಹಿರಿಯ#1: ಅವರ ಆಯ್ಕೆ ನೆನಪುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ಕಂಡುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೇ?

ಸಿಂಧು: ಇಲ್ಲ ನಾವು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯರಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.. ಅದು ಕೊನೆಯ ಹಂತಕ್ಕೆ ಕ್ಷೀಣಿಸದ ಹೊರತು... ಅವರ ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ ಅವರ ದೈನಂದಿನ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದ ಹೊರತು.

ಹಿರಿಯ#1: ಹಾಗಾದರೆ... ನೀವು ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಪತಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸುರಕ್ಷಿತವೇ?

ವಿಕ್ರಮ: (ಎದ್ದು) ನಿಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿ. ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಸಾಕ್ಷಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬಹುದು.

ಸಿಂಧು: ನೀವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?

ಹಿರಿಯ#1: ಸರಿ... ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದೀರಿ... ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಗಳಿಂದ ಹೊರಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನೀವು ಗೌರವಿಸಬಹುದಾದ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀರಿ... ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಮೂಲತಃ ದತ್ತು ಪಡೆದ ಪೋಷಕರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀರಿ... ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ದಂಪತಿಗಳು ದತ್ತು ಪಡೆಯಲು ಮಗುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಂತೆ... ನೀವು ಬೇರುಗಳಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಅವರ ಬೇರುರಹಿತತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ತಂದೆಯನ್ನು ದತ್ತು ಪಡೆಯಲು ಬಯಸಿದ್ದೀರಿ... ನಿಮ್ಮ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ನೀವು ರೂಪಿಸಬಹುದಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ.

ವಿಕ್ರಮ: (ಕೋಪದಿಂದ) ನಿಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿ. ಇದಕ್ಕೂ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೂ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯ ಸಾಕ್ಷಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ಕ್ಷಮಿಸಿ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ. (ಸಿಂಧು ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನೀವು ಮತ್ತು ಅವರು ಮಕ್ಕಳ ನೆಚ್ಚಿನವರು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ... ನಮಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೇಳಿ.

ಸಿಂಧು: ಅವರು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಮಾಷೆ ಮತ್ತು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ಅವರ ನೆಚ್ಚಿನ ತಮಾಷೆ ಯಾವುದು?

ಸಿಂಧು: ಸತ್ತ ಮನುಷ್ಯನ ಪಾತ್ರ.

ಹಿರಿಯ#1: ಅವರು ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಸಿಂಧು: ಅವರು ಆ ಕಲೆಯನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗುತ್ತ ಅವರ ಉಸಿರಾಟವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ

ಹಿರಿಯ#1: ಜೀವದ ಯಾವುದೇ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲವೇ?

ಸಿಂಧು: ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ... ಶವಾಗಾರಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬಹುದು.

ಹಿರಿಯ#1: ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಲ್ಲ, [ಕಟಕಟೆಯಿಂದ ಸಿಂಧು ಹೊರನಡೆಯುವವಳು] ದಯವಿಟ್ಟು ಈಶ್ವರ ಯೋಗಿಯವರನ್ನು ಕಟಕಟೆಗೆ ಕರೆಯಬಹುದೇ? (ಗ್ರಾಮ ಜನರು ಮೌನವಾಗಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಕೇಸರಿ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿದ ವೈದ್ಯನೊಬ್ಬ ಕಟಕಟೆಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ). ಶ್ರೀ ಈಶ್ವರ ಯೋಗಿ, ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಏನು ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂದು ದಯವಿಟ್ಟು ನಮಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲಿರಾ?

ಯೋಗಿ: ಅವರು ಬಹಳ ಕಾಲ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ಹಿರಿಯ#1: ಅವರು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಏನು ಕಲಿತರು?

ಯೋಗಿ: ದೇಹ, ಉಸಿರು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಕಲೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ನೀವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲಿರಾ?

ಯೋಗಿ: ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಸಾಯುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದೆ. [ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಮತ್ತೆ ಗಾಬರಿಗೊಂಡರು]

ಹಿರಿಯ#1: ಏಕೆ? ಅದು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತದೆ?

ಯೋಗಿ: ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅದು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಾರ್ಗ. ನೀವು ಬದುಕುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ನೀವು ಜೀವನವನ್ನು ಗೆದ್ದಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಿರಿಯ#1: ಜಮೀನ್ದಾರರು ಈ ಹಳೆಯ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದರು... ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಗ, ಭಯಂಕರರಾಗಿದ್ದಾಗ?

ಯೋಗಿ: ಅವರ ಅಮರತ್ವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು... ಇದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿರಬಹುದಾದ ಸಣ್ಣ ಭರವಸೆಯ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಸಹ ನಾಶಮಾಡಬಹುದು.

ಹಿರಿಯ#1: ಅದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ನೀವು ಯೋಚಿಸುತ್ತೀರಾ?

ಯೋಗಿ: ಹೌದು ಖಂಡಿತ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ ಕಲಿಸಲು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತಂತೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಮತ್ತು ಅವರ ಜೀತದಾಳುಗಳು ಕೋಣೆಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟುವವರೆಗೆ

ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೋಪದಿಂದ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಷಪೂರಿತ ಮೌನದಿಂದ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ದುರ್ಬಲ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಅವನ ಜೀವಂತ ಭಯವು ಸಾಂತ್ವನವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಶಕ್ತಿ ಅಂತಹದಾಗಿತ್ತು.

[ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಯೋಗಿಯನ್ನು ಬೈಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೊಲೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ]

ಹಿರಿಯ #1: ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ. ಅವರು ಈಗ ಪ್ರತಿವಾದಿಯ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ಅಷ್ಟೆ

ಸರ್ಪಂಚ್: ಪ್ರತಿವಾದಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?

ವಿಕ್ರಮ: ನಿಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಅವರ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ವಾದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಅನುಮತಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ... ನೀವು ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು.

[ವಿಕ್ರಮ ತನ್ನ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ವೇದಿಕೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ, ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಪಕ್ಕದ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಇಡೀ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೌನವಿದೆ. ವಿಕ್ರಮ ಪಂಚಾಯತ್‌ಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ನೇರವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ]

ವಿಕ್ರಮ: ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳೇ... ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರು, ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಗ್ರಾಮದ ನಾಯಕರು, ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಒಬ್ಬ ದುಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿರುವ ಈ ವೃದ್ಧ (ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ನಿಜಕ್ಕೂ ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಕಾನೂನುಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ, ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪುರಾವೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ಅಪರಾಧ ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹೌದು, ಅವರಿಗೆ ಹಳೆ ಗಾಯದ ಗುರುತುಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಸಾವಿನ ಕಲೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅದು ಅವರಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಣೆಯಾದ ಕೊಂಡಿ ಇದೆ. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶಂಕರಜ್ಜ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಇವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಪುರಾವೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧೀಕರಿಸಿ ಅವರು ಬದಲಾದ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಅವರು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ? ಅವರು ಯಾರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಬಹುದು? [ಸರ್ಪಂಚ್ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ] ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ... ಇದು ನಾವು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆತಂದಿರುವ ಏಕೈಕ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ.

ವಿಕ್ರಮ: ಶಂಕರಜ್ಜ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಿದ ವೈದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರಿಯವರನ್ನು ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಕರೆಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. (ಸೂಟ್ ಧರಿಸಿದ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಕ ವೈದ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಟಕಟೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ). ವೈದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರಿ, ದಾವಣಗೆರೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ನೀವು ಮೊದಲು ಪ್ರತಿವಾದಿಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದೀರಾ?

ವೈದ್ಯ: ಹೌದು.

ವಿಕ್ರಮ: ಯಾವಾಗ?

ವೈದ್ಯ: ನೀವು ಪ್ರತಿವಾದಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆನು. ಅವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೆ.

ವಿಕ್ರಮ: ನೀವು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಏನು ಹೇಳಿದಿರಿ?

ವೈದ್ಯ: ಸ್ಮರಣಶಕ್ತಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವರ ಗೊಂದಲವು ಉಲ್ಬಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಿಂಸಾತ್ಮಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ದೈಹಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಅವರು ಅಂಗವಿಕಲನಾಗುವುದು ಖಚಿತ.

ವಿಕ್ರಮ: ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನದ್ದು ಏನಾದರೂ ನೆನಪಿದೆ ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಾ?

ವೈದ್ಯ: ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ.

[ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಕೋಪದ ನೋಟದಿಂದ ಮೌನವಾದ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಹಗರಣದ ಪಿಸುಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೊರಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ]

ವಿಕ್ರಮ: ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನೆನಪು ಕೂಡ ಇಲ್ಲವೇ?

ವೈದ್ಯ: ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ವಿಕ್ರಮ: ಅವರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ?

ವೈದ್ಯ: ತುಂಬಾ ಅಸಂಭವ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ಕನಸು ಕಂಡರೂ ಸಹ, ಅರು ದೃಶ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಸಂಯೋಜಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದ ಅಪರಿಚಿತನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಅದು ನೀವಾಗಿರಬಹುದು...

ವಿಕ್ರಮ: ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ನೆನಪು ಮರಳಿ ಬರುವ ಯಾವುದೇ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ?

ವೈದ್ಯ: ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇಲ್ಲ.

ವಿಕ್ರಮ: ಅವರಿಗೆ ಈ ಖಾಯಿಲೆ ಏಕೆ ಬಂತು ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಿ?

ವೈದ್ಯ: ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆಗೆ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ ... ಅದು ವಯಸ್ಸಾದಾಗ ಬರಬಹುದು ಅಥವಾ ಅನುವಂಶೀವಾಗಿ ಬರಬಹುದು.

ಹಿರಿಯ #1: (ಎದ್ದು ನಿಂತು) ಅವನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಮರೆಯಲು ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯನೆಂದು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ವಿಕ್ರಮ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇವರು ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಲಾಯಿತು. ಸಾಕ್ಷಿದಾರರು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು.

ವೈದ್ಯ: ಮಾನಸಿಕ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಗಳನ್ನು ನಕಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಅದನ್ನೇ ಆಗಿದ್ದರೆ. ನನ್ನಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ತುಂಬಾ ಸುಲಭ. ಇಂತಹ ಹಲವು ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇನೆ. [ವಿಕ್ರಮನು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಬೆಂಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಹಿರಿಯ #1 ಆಳವಾದ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದಾಗ ದೀರ್ಘ ಮೌನ ಆವರಿಸಿತು]

ಹಿರಿಯ #1: ವೈದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರಿಯವರೇ, ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅಂತಹ ಆಳವಾದ ಸ್ಮರಣಶಕ್ತಿ ನಷ್ಟವಿದೆ ಎಂದು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲು ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗವೇನು?

ವೈದ್ಯ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೇನು?

ಹಿರಿಯ#1: ನಿಮ್ಮ ರೋಗನಿರ್ಣಯವು ರೋಗಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಕೆಲವು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆಯೇ?

ವೈದ್ಯ: ರೋಗಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಈ ರೋಗವನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಅಥವಾ ದೃಢೀಕರಿಸಲು ಯಾವುದೇ ನೇರ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರೋಗಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಹಿರಿಯ#1: ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ?

ವೈದ್ಯ: (ಕೋಪದಿಂದ) ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ನೀವು ನನ್ನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಾ?

ಹಿರಿಯ#1: ಭಾವನಾತ್ಮಕಗೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ ವೈದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರಿಯವರೇ. ಇದು ನ್ಯಾಯಾಲಯ. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪುನರಾವರ್ತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸ್ಮರಣಶಕ್ತಿಯ ಕಾಯಿಲೆ ಇದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಬದ್ಧ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪುರಾವೆ ಇದೆಯೇ?

ವೈದ್ಯ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ... ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

[ಮೌನ ಮೌನ, ನಂತರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಂದ ನಿಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಪಿಸುಮಾತುಗಳು]

ಹಿರಿಯ#1: (ಸರ್ಪಂಚ್ ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ) ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪ ಅವರನ್ನು ಶಂಕರಜ್ಜ ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಮಾತನಾಡಲು ನಾನು ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಏನು? ಮಂತ್ರವಾದಿಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಪುರಾವೆಯಾಗಿ ನಾನು ಅನುಮತಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ?

ಹಿರಿಯ #1: ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪ ಹತ್ತಿರದ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ಸಮೋಹನದ ಮೂಲಕ ಜನರನ್ನು ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಸಮೋಹನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಐದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸಭೆ ಸೇರುತ್ತದೆ.

ವಿಕ್ರಮ: ಇದನ್ನು ನಾನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಮೋಹನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಜನರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ವೈದ್ಯ: ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಅರ್ಥಹೀನವಾಗಿರಬಹುದು.

ಹಿರಿಯ #1: ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಉತ್ತಮ ಫಲಿತಾಂಶವೇ?

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ನಾನು ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಎಲ್ಲರೂ ಮೌನವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಿರಿಯ #2 ಬಲಪಂಥೀಯರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆತರುತ್ತಾನೆ. ಹಿರಿಯ #2 ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ತನ್ನ ಬೆಂಚಿನಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮೇಜಿನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಧು ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಅವನ ನಡುಗುವ ದೇಹವನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸಹ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಬರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಹಿರಿಯ #2 ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ನೋಟ ಮತ್ತು ಚಲಿಸುವ ಕೈಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸಮೋಹನಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಶಂಕರಜ್ಜ ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೆಲವು ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಭಯಪಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಯಿಸದಿರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. [ಸಮೋಹನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರಾಳವಾಗಿರುವಂತೆ ಶಂಕರಜ್ಜ ಗೊಂದಲದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ] ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಶಂಕರಜ್ಜ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಯಾರು?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಸಿಂಧು, ವಿಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: (ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾ) ಹೌದು... ನನಗೂ ಹಾಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ಕರೆತರಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಇಲ್ಲ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: 20 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ದಿನದಂದು ನೀವು ದಾರಿಪುರ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದ್ದೀರಾ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: (ಸಿಂಧು ಅವನನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಿವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿಂಧು ಇಂದು ಯಾವ ಉಡುಗೆ ಧರಿಸಿದ್ದಾಳೆ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: (ಅವನ ಹಿಂದೆ ನೋಡುತ್ತಾ) ಗುಲಾಬಿ... ಅವಳ ನೆಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣ... ಆದರೆ ವಿಕ್ರಮ (ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ) ಅವಳನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಂಪು ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಜನರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಾ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಹೌದು, ಕೆಲವರು... ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನೀವು?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನೀವು ಮೂವರು ಕುರುಡರನ್ನು ನೋಯಿಸಿದ್ದೀರಾ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: (ನಡುಗುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ (ಗ್ರಾಮದವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನಾನು ನಿಮಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ ಕ್ಷಮಿಸಿ... ಆದರೆ ಅದು ನಿಮಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿ... ನನಗೆ ಈ ಜೀವನದಿಂದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ...

ಸರ್ಪಂಚ್: ಶಂಕರಜ್ಜ, ದಯವಿಟ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಗಮನಹರಿಸಿ. ಶ್ರೀ ಮೋನಪ್ಪ ನೀವು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುಂದುವರಿಸಿ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವಿಷಯ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಇಲ್ಲ... ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಇಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಮದುವೆಯ ದಿನದಂದು ಯಾವ ಉಡುಗೆ ಧರಿಸಿದ್ದಳು?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಆಹ್... ನಿಜಕ್ಕೂ ಸುಂದರವಾದ ಸೀರೆ... ಮೆರೂನ್ ಬಣ್ಣದ ಬಾರ್ಡರ್ ಇರುವ ಹಳದಿ ಸೀರೆ.

[ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಅವಮಾನಿತ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದರು]

ಹಿರಿಯ #1: ಗೌರವಾನ್ವಿತರೇ, ನಿಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿರುವ ಮೂವರು ಜನರನ್ನು ನಾನು ಆಹ್ವಾನಿಸಬಹುದೇ?

ಸರ್ಪಂಚ್: ಅನುಮತಿಸಲಾಗಿದೆ. (ಹಿರಿಯ #2 ಅನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ದಯವಿಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಕರೆತರುತ್ತೀರಾ?

ಹಿರಿಯ #2: ಸರಿ, ಗೌರವಾನ್ವಿತರೇ.

[ಹಿರಿಯ #2 ಬಲಪಂಥೀಯರ ಹಿಂದೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ದೇಹದಾದ್ಯಂತ ಹಳೆಯ ಗಾಯಗಳ ಗೋಚರ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಮೂವರು ಕುರುಡರನ್ನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆತರುತ್ತಾರೆ. ಹಿರಿಯ #2 ಕುರುಡರನ್ನು ಮೇಜಿನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಶಂಕರಜ್ಜನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ]

ಹಿರಿಯ #1: ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಮೋನಪ್ಪನ ಜೊತೆ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಶಂಕರಜ್ಜ, ದಯವಿಟ್ಟು ಪುರುಷರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಮುಂದಿನ ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿ.

[ಸಿಂಧು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜನ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಮೂವರು ಪುರುಷರ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸುತ್ತಾಳೆ]

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಈ ಪುರುಷರು ಕುರುಡರೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಹೌದು.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಅವರ ಕುರುಡುತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಯಾರು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು... ನಾನು ಮಾಡಿದೆ.

[ಇಡೀ ವೇದಿಕೆಯು ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಮತ್ತು ಮೌನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ನಂತರ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಂದ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಜೋರಾದ ಹರ್ಷೋದ್ಗಾರಗಳು ಮತ್ತು ಅಪಹಾಸ್ಯಗಳು]

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳೇ. ನಾನು ಈಗ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ.

[ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪ ಮೇಜಿನಿಂದ ಎದ್ದೇಳುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಸಿಂಧು ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ತನ್ನ ಬೆಂಚಿಗೆ ಕರೆತರುತ್ತಾಳೆ. ವಿಕ್ರಮ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಬೆನ್ನನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಿರಿಯ #1 ಸರಪಂಚ್ ಜೊತೆ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹುಚ್ಚು ನಗೆಪಾಟಲಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾರೆ]

ಸರ್ಪಂಚ್: (ಹಿರಿಯ #1 ಅವರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವಿಚಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬಹುದು.

ಹಿರಿಯ #1: ಗೌರವಾನ್ವಿತರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ಹಾಗಾದರೆ, ಮಂತ್ರವಾದಿ ಮೋನಪ್ಪ, ನಿಮ್ಮ ತೀರ್ಪು ಏನು?

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಅವರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಯಾವುದೂ ಪತ್ತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹಿರಿಯ #1: ನಾವು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದ್ದು ಅದನ್ನೇ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ

ಹಿರಿಯ #1: ಅದು ಯಾವುದು?

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಅವರು ಮೂವರು ಪುರುಷರನ್ನು ಕುರುಡರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ಏನು?!

[ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಅವರು ತಮ್ಮ ದವಡೆಗಳನ್ನು ಮಸೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಅವನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಮರೆಯಲು ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಲು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಖಚಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಅವನ ಹಳೆಯ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವನ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ನಿಮಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿದೆಯೇ... ಅದು ಹೇಗೆ... ನೀವು ಅಷ್ಟು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಸಮ್ಮೋಹನಗಳು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವು ಮೂರ್ಖತನದ ಪುರಾವೆಗಳಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅವು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಿತ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ನಾವು "ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ" ಹೇಳಲಾದ ಸುಳ್ಳುಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಖಚಿತವಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ.

ಹಿರಿಯ #1: ತನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯ ಉಡುಪನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನು?

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ವೈದ್ಯ: (ಎದ್ದು ನಿಂತು) ಆದರೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಹದ್ದು ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ನೆನಪಿನ ನಷ್ಟವು ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ... ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೀವು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ ಮೊದಲ ಚಿಟ್ಟೆ ಡ್ರೋನ್ ಚಲಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಹಿರಿಯ#1: (ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡ) ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತೇನೆ, ಇದು ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಲಾಯಿತು. ವೈದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಿತಿಯೊಳಗೆ ಇದ್ದರು. ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ.

ಹಿರಿಯ#1: (ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರಾಶಗೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ) ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನನಗೆ ಗೊಂದಲವಾಗಿದೆ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ: ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಮ್ಮೋಹನವು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಅವರು ಸತ್ಯವನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಪುರಾವೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಹಿರಿಯ#1: (ಪ್ರತಿ ಮಾತಿಗೂ ಅವರ ಧ್ವನಿ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ) ನಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. (ಪಂಚಾಯ್ತಿಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಈ ಸಮ್ಮೋಹನ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ನೀವು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬನ್ನಿ... ನೀವೇ ನೋಡಿ. ನಾವು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವರು ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಈ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರೆ... ಅದು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಕಟ್ಟು ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ... ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ 20 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ಅಪರಾಧಗಳಿಗಿಂತ ಕಟ್ಟಿದಾಗಿದೆ. ಪಂಚಾಯತ್ ಹಿರಿಯರೇ, ನೀವು ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ತೀರ್ಪು ನೀಡುವ ಮೊದಲು, ಆ ಕುರುಡು ಪುರುಷರ ಮುಖಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ. ಅವರ ಚಿಂತಾಭಸ್ಮವು ಇನ್ನೂ ಬರಡು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದೆ... ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

[ಹಿರಿಯ #1 ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯನ್ನು ನೇತುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬೆಂಚಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಅವನು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿಗೆ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅವನು ವೃದ್ಧನ ಶೋಚನೀಯ ಮುಂಭಾಗದಿಂದ ಮನ್ನಣೆಯ ಕೆಲವು ಹತಾಶೆ ಚಿಹ್ನೆಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ... ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಇಡೀ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಮೌನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಗುಂಪುಗೂಡಿರುವ ಪಂಚಾಯತ್ ಸದಸ್ಯರ ಶಬ್ದಗಳು ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪರ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಬ್ದಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಬರುತ್ತವೆ]

ಸರ್ಪಂಚ್: ಪಂಚಾಯತ್ ತೀರ್ಪು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದೇ? ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಬೇಕೇ?

ಹಿರಿಯ#3#: ಗೌರವಾನ್ವಿತರೇ, ನಾವು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೇವೆ.

ಸರ್ಪಂಚ್: ಹಾಗಾದರೆ ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ.

ಹಿರಿಯ#3#: (ಎದ್ದು ನಿಂತು) ಆರೋಪಿಯು ಆರೋಪದಂತೆ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಪಂಚಾಯತ್ ಸರ್ವಾನುಮತದ ತೀರ್ಪನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

[ಗ್ರಾಮದ ಜನರು ತಮ್ಮ ಆಸನಗಳಿಂದ ಎದ್ದು ಹುಚ್ಚು ಹರ್ಷೋದ್ಗಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯಾಧಾರಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮ ಜನರು ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿದು ಅಭಾವ ಮತ್ತು ಕತ್ತಲೆಯ ಸಾಮೂಹಿಕ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು]

ಸರ್ಪಂಚ್: ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿವಾದಿಯು ತಾನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಪ್ರತಿವಾದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿದ್ದು, ಈ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ವಜಾಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

[ಪಂಚಾಯತ್‌ನ ಇತರ ಸದಸ್ಯರು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸರಪಂಚ್ ವೇದಿಕೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಎಡಪಂಥೀಯರ ಹಿಂದೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲವಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮದ ಕೆಲವು ಜನರು ಶಂಕರಜ್ಜನ ವಿರುದ್ಧ ಅಶ್ಲೀಲ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದರು. ಇತರರು ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ವಿಕ್ರಮ ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ಅವನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಮುತ್ತಿಕ್ಕುತ್ತಾರೆ. ಪೊಲೀಸರು ಆತುರದಿಂದ ಅವರಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಲಭಾಗದ ದಿಕ್ಕಿನ ಹಿಂದೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು, ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ]

ದೃಶ್ಯ 3

ದೃಶ್ಯ 1 ರಂತೆಯೇ ಅದೇ ಸನ್ನಿವೇಶ. ಸಿಂಧು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದ್ದಾರೆ, ವಿಕ್ರಮನು ಕಳವಳಕಾರಿ ನೋಟದಿಂದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ.

ಸಿಂಧು: ಶಂಕರಜ್ಜನ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮರೆತು ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗೋಣ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನನಗೆ ನೆನಪಿರುವುದು ಇಷ್ಟೇ. ನನ್ನ ಯಾವುದೇ ಕೃತ್ಯಗಳು ಏಕೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ? ನಾನು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ? ಇದು ಬದುಕುವ ಮಾರ್ಗವೇ?

ಸಿಂಧು: ಆದರೆ ನೀನು ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ, ಶಂಕರಜ್ಜ ಅಲ್ಲ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ಆಗಿದ್ದೆ ಮತ್ತು ಆಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸಿಂಧು: ಏಕೆ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಸಿಂಧು: ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆಯೇ? ಆ ದರಿದ್ರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ಅವನ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅವನಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ... ನಾನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಅವನಾಗಬೇಕು. ಹೇಗೆ? ಹೇಗೆ?

[ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಕೆಂಚ ಲಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ತನ್ನ ತೋಳುಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಲಕ್ಕಪ್ಪ ವಿರೋಧಿಸಿ ಓಡಿಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ]

ಕೆಂಚ: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ) ನಾನು ಯಾರನ್ನು ಮರಳಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆಂದು ನೋಡಿ ಅಮ್ಮ. ಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಕರೆತಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಸಿಂಧು: (ಕೋಪದಿಂದ) ನೀನು ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ಕರೆತಂದಿದ್ದೀಯಾ? ಈಗಲೇ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು.

ವಿಕ್ರಮ: ಸಿಂಧು ಏಕೆ? ನೀನು ಮತ್ತೆ ವಿಧಿಯೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವೆ?

[ಸಿಂಧು ಲಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ಕೆಂಚನ ತೋಳುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಅವನು ಓಡಿಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ವಿಕ್ರಮನನ್ನು ಸಿಂಧು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತಾಳೆ, ಶಂಕರಜ್ಜ ಲಕ್ಕಪ್ಪನ ಕಡೆಗೆ ಭಯದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ]

ಶಂಕರಜ್ಜ: (ಭಯದಿಂದ ಲಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ ತೋಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು! ಆ ಭಯ ಮತ್ತು ಕೋಪದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕು! ನನ್ನ ನೆನಪನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ! ದಯವಿಟ್ಟು! ದಯವಿಟ್ಟು! ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ! ಅವನ ಸಲುವಾಗಿ! (ಕೆಲವು ಸೆಕೆಂಡುಗಳ ನಂತರ, ಅವನು ಸಂತೋಷದ ಕಿರುಚಾಟವನ್ನು ಹೊರಹಾಕುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಚಾಚಿದ ತೋಳುಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಕ್ರಮನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ). ವಿಕ್ರಮ... ನನಗೆ ಈಗ ನೆನಪಿದೆ... ಆ ಕುರುಡರು... ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದ ಹಳ್ಳಿ... ಆ ಪೀಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆತ್ಮಗಳು... ಆ ಕಾಡುವ ಚಿತ್ರಗಳು... ಅವೆಲ್ಲವೂ ಈಗ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ... ನಾನು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದೇನೆ ವಿಕ್ರಮ... ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಲಕ್ಕಪ್ಪ. ಕೆಂಚ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್‌ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ...

ವಿಕ್ರಮ: ಅಜ್ಜ ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ದಾರಿಗೆ...

ವಿಕ್ರಮ: ದಾರಿಪುರ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಹೌದು!

ವಿಕ್ರಮ: ಇಲ್ಲ ಅಜ್ಜ... ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದು ಸಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅದೇ.. ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೇ?

ವಿಕ್ರಮ: ಹೌದು, ಅಜ್ಜ. ನೀನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದ್ದು ಅದನ್ನೇ.

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ಅದನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ...

ವಿಕ್ರಮ: ಆದರೆ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ ಅಜ್ಜ. ಆ ನೆನಪುಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಡುವ ಮತ್ತು ಅಂಗವಿಕಲಗೊಳಿಸುವವರೆಗೆ ಮತ್ತು ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವವರೆಗೆ....

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ...

ವಿಕ್ರಮ: ನೀನು ನಿನ್ನ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರ ನೋವಿನ ಅಪರಾಧ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವವರೆಗೆ...

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತು...

ವಿಕ್ರಮ: ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಅಜ್ಜ. ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಡಲು ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಶಿಕ್ಷೆ ಈಗಷ್ಟೇ ಆರಂಭವಾಗಿದೆ...

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನನಗೆ... ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ...

ಸಿಂಧು: (ಎದ್ದು ವಿಕ್ರಮನನ್ನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಾ) ನೀವು ಹೇಗೆ ಇಷ್ಟು ತಣ್ಣಗಾಗಿದ್ದೀರಾ?

ವಿಕ್ರಮ: ನೀನು ಸ್ವಾರ್ಥಿ? ಶಂಕರಜ್ಜ ಜಮೀನ್ದಾರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣನಾಗಲು ಬಯಸಿದಾಗ, ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲು ನೀನು ಯಾರು?

ಸಿಂಧು: (ಕೋಪದಿಂದ) ಅವನಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಎಂದು ನನಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ನ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಹುಚ್ಚುತನದಿಂದ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬರೆದು, ಅವಳು ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲರಿಂದ ದೂರವಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ದೃಶ್ಯ 1 ರ ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಓಡಿ ಶಂಕರಜ್ಜನ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಾರೆ). (ಸಂತೋಷದಿಂದ) ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ. ನಿನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಇಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಶಂಕರಜ್ಜ ಅವರು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ?

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಟ್ಟಿಗೆ) ಹೌದು! ಹೌದು!

[ಅವರು ಸಿಂಧುವಿನಿಂದ ಶಂಕರಜ್ಜನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳು ದೃಶ್ಯ 1 ರ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಆವೃತ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಜ ತನ್ನ ತಲ್ಲಣಗೊಂಡ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇರುವ ಅಜ್ಜನಂತೆ ರೂಪಾಂತರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಲು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ]

ಮಗು#1: ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀಯ ಶಂಕರಜ್ಜ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ನಾನು...ನಾನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ...ಮತ್ತು ನೀವು ಮಕ್ಕಳು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ಹಿಂತಿರುಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು#2: ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಅಜ್ಜ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಅದು ಸುಂದರವಾದ ಸ್ಥಳ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮರಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಸುವಾಸನೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ.

ಮಗು#3: ವಾಹ! ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದೇ?

ಶಂಕರಜ್ಜ: ಏಕೆ ಬೇಡ? ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ, ನೀವು ಮಾಗಿದ ಚಿನ್ನದ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಆರಿಸಬಹುದು... ಮತ್ತು ನೀವು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದು... ಮೃತ್ಯು...ನಿಮ್ಮ ಮುಖವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದೊಳಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ.

ಮಗು#2: ನೀವು ನಮಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತೀರಾ ಅಜ್ಜ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮರಳಿ ತರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವು ಕೊಳೆಯಬಹುದು. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕು?

ಮಗು#1: ನನಗೆ ಮೂರು ಸೂರ್ಯಗಳು ಬೇಕು.

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಮೂರು? ಮೂರು ಏಕೆ?

ಮಗು#1: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಮತ್ತು ಸಂಜೆ ಇನ್ನೊಂದು.

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಒಪ್ಪಿದೆ.

ಮಗು#1: ಅಜ್ಜ... ನೀನು ಹೋಗುವ ಮೊದಲು... ನೀನು ಸಾಯಬಹುದೇ?

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಇವತ್ತು ಆಗಲ್ಲ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ದಣಿವಾಗಿದೆ.

ಮಗು#2: ಅಜ್ಜ, ದಯವಿಟ್ಟು... ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ದಯವಿಟ್ಟು...

ಶಂಕರಜ್ಞ: ಸರಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸವಿದೆ.

[ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಶಂಕರಜ್ಞ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಕುತೂಹಲ ಮತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರುತ್ತಾರೆ]

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಟ್ಟಿಗೆ) ಅಜ್ಜ! ಅಜ್ಜ!

ಸಿಂಧು: (ಅಪಹಾಸ್ಯದಿಂದ) ಓ ದೇವರೇ! ದಯವಿಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. ಅವರು ಬದುಕಿ ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಆಟವಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಮಗು#1: ಇಲ್ಲ, ನಾವು ಅವರು ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಗು#2: ಏಕೆಂದರೆ...

ಮಗು#3: ಶಂಕರಜ್ಞ ಕಟ್ಟಿ ಮನುಷ್ಯ.

ಮಗು#1: ದುಷ್ಟ... ಶಂಕರಜ್ಞ ಜನರನ್ನು ಕೊಂದು ಉಪಾಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮಗು#2: (ಒಟ್ಟಾಗಿ) ಶ್ವ! ಅಜ್ಜ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ... ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬೇಡಿ. (ಮಕ್ಕಳು ತಿರುಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಿಂಧು ಸೇರುತ್ತಾಳೆ. ಶಂಕರಜ್ಞನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿರ್ಜೀವವಾಗುತ್ತವೆ. ನಂತರ ಅವನ ಕರುಳುಗಳು ನಂತರ ಅವನ ತಲೆ ಒಂದರ ನಂತರ ಒಂದರಂತೆ ಅವನ ದೇಹದ ಭಾಗಗಳು ಮರಗಟ್ಟುತ್ತಾ ಉಸಿರಾಟ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಸಾವು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದೆ). (ಒಟ್ಟಾಗಿ ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ಅಜ್ಜ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಅಜ್ಜ ಚಿರಾಯುವಾಗಲಿ!

ಮಗು#1: ಶಂಕರಜ್ಞ ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು#2: ಶಂಕರಜ್ಞ ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗು#1: ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಶಂಕರಜ್ಞ ನಮಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತರುತ್ತಾನೆ?

ಮಗು#2: ಶಂಕರಜ್ಞನನ್ನು ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ.

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಟ್ಟಿಗೆ, ಅಳುತ್ತಾ) ಶಂಕರಜ್ಞ ಹಿಂತಿರುಗಿ. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡಿ. ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಾಯಲು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ವಿಷಾದವಿದೆ.

[ಶಂಕರಜ್ಞನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಜೀವದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಅವನನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ... ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಕಚಗುಳಿ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಜ್ಞ ಸತ್ತ ದೇಹದಂತೆ ನಿರ್ಜೀವ. ಮಕ್ಕಳು ನಿರಾಶಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ದುಃಖಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ದುಃಖದಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಲಭಾಗದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸಿಂಧು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ವಿನೋದದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಕಚಗುಳಿ ಇಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಜೀವನದ ಯಾವುದೇ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲ.]

ಸಿಂಧು: (ಸ್ವಲ್ಪ ನಡುಗುತ್ತಾ) ಅಜ್ಜ, ನೀವು ಇದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ? ಮಕ್ಕಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಭಯಭೀತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ನಾನು ಕೂಡ (ಶಂಕರಜ್ಞನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸಂಕೇತಗಳಿಲ್ಲ). ನೀವು ಈಗಲೇ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೀರು ಎರಚುತ್ತೇನೆ.

[ಮಕ್ಕಳು ಬಲಭಾಗದ ದಿಕ್ಕಿನ ಬಳಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಗಳಿಲ್ಲ. ಸಿಂಧು ಮೇಜಿನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದು, ಎರಡು ಲೋಟ ನೀರು ತಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಗಳಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರುವುದರಿಂದ ಇಡೀ ವೇದಿಕೆ ಮೌನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ದೃಶ್ಯ 1 ರಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ಶಂಕರಜ್ಞ ಎಂದಿಗೂ ಎದ್ದೇಳುವುದಿಲ್ಲ.]

ಮಕ್ಕಳು: (ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ) ಎದ್ದೇಳು ಅಜ್ಜ! ಎದ್ದೇಳು! ನೀನು ಭಾಸ್ಕರ ಅಜ್ಜ ಅಲ್ಲವೇ? ಭಾಸ್ಕರ ಅಜ್ಜ ಬದುಕಲಿ! ಚಿರಕಾಲ ಬದುಕಲಿ!

[ಎಲ್ಲರೂ ದೇಹವನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದರೂ, ಎಳೆದರೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಿಂಧು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ. ವಿಕೃತ ಮತ್ತು ಕಂಚ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಶಂಕರಜ್ಞನ ಬಳಿ ನಿಂತು ಒದ್ದಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ]

ಲಕ್ಕಪ್ಪ: (ಶಂಕರಜ್ಞನ ಕಡೆಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಅವನು... ಅವನು... ನನ್ನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮೌನಗೊಳಿಸಿದವನು ಅವನೇ.

[ಅವನು ಅಳುತ್ತಾ ಬಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಬೆಳಕು ಮಂಕಾಗುತ್ತದೆ]

* * * * *